

ביצד הרגל פרק שני בבא קמא

כה.

עין משפט גד מצוה

ע"א א מני פ"א מהל'
מטמא משכב ומשכב
הכלה ד:

תורה אור השלם

1. ויאמר ה' אל משה ואביה ירד וירד פגיהה ואל תכלם שבעת ימים תקטר שבעת ימים מחוץ לפתחה ואחר האקף: במדבר י"ד
2. ותקטר מרים מחוץ לפתחה שבעת ימים והקם לא נסע עד האקף: במדבר י"ב טו
3. כי יתקף בך איש אשר לא ידעת טהור מקרה לקח ויצא אל מחוץ לפתחה לא יבא אל תוך הפתחה: דברים כג א

מוסף רש"י

מדין קל וחומר ביצד. מנין שהמורה נמנה לנדבש ק"ו (ובחיים טו). כלש מורה כהנים מלא ר' ישמעאל אומר בשלם עשרה מזה המורה נמנה כן מק"ו ומורה שזה ומנין א"כ כ"ו וסדר מפרש להו מלא מלא מק"ו כ"ד, כלשה ענין אל לודשן דבר מדב ע"י ק"ו (ושבחים י"ב ק"א). הלא תכלם. (ובחיים טו). לכן מימה הוא ולשון ק"ו ל"ב מן הדין להיות כדודן. לפיכך אף בנימימי מסגר שבעת ימים (במדבר י"ד). הכתוב למדן שאין רשאי לומר על הכא מן הדין יוצא מן הדין, דכמי מקרה שבעת ימים (ובחיים טו). כלומר לא להחמיר בחמור מנקל, ויחול וכן ללמוד מן הקל אלף לומר שיהא מלמד, כלומר דיו לכל מן הדין כ"ו (ושבחים י"ב טו). כי לית ליה דיו היכי דמפרך ק"ו. כגון אי הוה אמרין דיו ללא משלם אלף פלגא, מלא חלף ק"ו, הא מקרא נמי משמען שבעת ימים חמור לא גרע, דהא בקלא נמנעם ל"א ממי דכחם הרעם (לע"ז יח). שבעת ימים שכלה מן הדין נמנע טיפת מלומי וזה (נדב, כב).

רבינו הגנאל (המשך)

טהור, טהור. טהור. ורקו שלכל אדם טהור טהור ורקו טהור אבל ורקו טהור טמא, קרי טהור טהור טמא בכל אדם טהור, אינו [דן] שיהא טמא אפי' כובו, והעמיד קריורו שלוב כובו, שמשמא אפי' במשא, והיה לו לדרוש לדון דיו לקיורו שלוב להיות כקריורו שלטהור, מה זה קריורו שלטהור מטמא במגע ואלו במשא, אף זה שלוב כן. וכיון שיהא דרש כן, ש"מ דלא דרש ירד, וא"ע דלא מפרך ק"ו. ואוקימנא למגע לא איצטרך ק"ו דלא גרע מן גברא טהור, הדוא בעל ק"ו, דמטמא במגע, וא"ע דאמרי איצטרך ק"ו למגע, כבר נדחה האי סברא, ושאוקושש מאן דאית ליה האי סברא ומיית לה מידי דבר אחר כתי, ועמדה הברייתא למגע לא צריך ק"ו, ולא גרע מגברא טהור. וכי איצטרך ק"ו לאייתוי קריורו שלוב טמא במשא, ואי דרש דיו לעוטי מלטמא במשא איצטרך ק"ו, ומשום האי דרש האי תנא דיו, דסבר לה כ"ו טרפו האי תנא דרש דיו דאמר שבת דיעו שוב טמא במגע ובמשא, וא"ר ר' יהושע, דהניא שבת דיעו שוב כ"ו ר' יהושע דמטמא אינו מטמא אלא בימים שרואה בהן הווב דחיישי לצחצוחי זיבה, אבל זב בימי טיפור, דליכא למיחש משום צחצוחי זיבה, לא.

אני לא אדון קרן מקרן. לדבריהם קאמר להו לדלידיה לית ליה דיו היכא דמפרך ק"ו וא"ת מה לן ורגל שכן הויקו מלוי תאמר בקרן שאין הויקו מלוי כ"כ דבחוזה שימור קיימי למ"ד פלגא נוקא קנסא וואין לומר מרשות לרשות גמרינן ומה רה"ר שהקיל בה לענין שן ורגל החמיר בה לענין קרן רשות הניקו לא כל שכן דמ"מ שייך למפרך שפיר כדמשמע לקמן דעבי למילף כופר שלם צתם צחצר הניקו מנוקזן דרגל ופריך שון לנוקזי דרגל שכן ישן צאש וי"ל דלאו פירכא היא דאין חומרה זו מועלת לחייבו צרה"ר והכי דיינינן ק"ו ומה שן ורגל שאין חומרות מועילות לחייבו צרה"ר (ב) ג"ש כו' (ט) וצפ"ק דזבחים (דף י) גבי שומט לשמה לזרוק דמה שלל לשמה דפסול מק"ו דשומט שון לזמנו דכשר ופריך מה לחון לזמנו שכן כרת אע"פ שאין חומרה זו מועלת ל לחון לזמנו לפסול חומרה שהחמירה תורה שאני דכיון שהחמירה תורה חומרה זו החמירה חומרה אחרת וא"ת והיכי קאמרי רבנן דיו כל ק"ו כך הוא דבשיל חומרה אחריית קטנה שיש צוה מה שאין צוה יש ליתן בחמור כל החומרות שצקל וי"ל כיון שהחומרה מעין הדין שאנו צאון ללמוד שייך לומר דיו שפיר וא"ת צפרק אחד דיני ממונות (פסולין דף לה): אמר ותהא קומה מת מלוה דוחה שבת מק"ו ומה עבודה שהיא דוחה שבת קבוצת מת מלוה דוחה אותה שבת שדחית מפני עבודה אינו דין שמהא מת מלוה דוחה אותה והשתא נימא כמו שאינה דוחה את העבודה אלף בשב ואל תעשה כך אל תדחה שבת אלף בשב ואל תעשה וי"ל כיון דגוף העבודה נדחית מפני קבוצת מת מלוה אין לנו לומר שמהא * חמורה מננה בשום מקום:

HebrewBooks.org © Moznain Publishers. No commercial use allowed.

לא אדון קרן מקרן. לאמרן לעיל אלא קרן מרגל מקום שהחמיר עליו ורגל אינו דין שנחמיר בקרן: דיו לכל מן הדין לטיוס כנדון. דסוף סוף אי לאו קרן צרה"ר לא משתכחת דל * ק"ו: גב' והא דיו דאורייתא הוא דשניא. גבי י"ג מדות צמורת כהנים מדין ק"ו וכו': היכא דמפרך. ומתניתין אי דרשת דיו מפרך ק"ו כוליה ולא גמרת בה מידי דמפרשינן דהתם צבעה דשכינה כו': הכא הלי נוק כפטי ומשמע נמי ארשות הניקו ואי דרשת דיו ואוקמת ליה צרשות הניקו אחלי נוק לא אגמרינן ק"ו מידי: ור"ע שהוה ספגרי. לאשמעינן דדרשינן דיו הוא דלחא דלי לא כמיב הכי הוה מוקמינן ליה אחרבסר: דאפי' בעלמא דרשינן דיו. ומייסורא דקרא גמרינן ליה: קרי צוז מניין. קריו של זב מניין שמהא הטיפה מטמא צמגע וצמשא כטיפה של זב דקיי"ל צמסכת נדה (דף נה). שמשמא צמשא וקרי לא דמי לזב דלאמר צפרק צנות כותים (שם דף לה): וזב דומה לזבון צינה המזוורת קרי דומה לזבון צינה שאינה מזוורת: ומס. רוק שהוא טהור צלם טהור עליו שמהא ומטמא צמשא צלם טמא כגון זב כדכתיב: וזי ירוק הוז צטהור למשמע צמה צמיד הטהור כדדרשינן צמסכת נדה (דף נה): דהיינו משא וכתיב: וכבס צגדיו כו' קרי שמשא צטהור הטיפה מטמא צמגע כדכתיב: וכל צגד וכל עור אשר יהיה עליו שצבת זרע וגו' ואלם נמי מטמא צמגע כדכתיב: או איש אשר תלך ממנו שצבת זרע וגו' ודרשינן צמסכת נדה צפרק יולא דופן (דף מג): מנין לרבות את הנוגע שצבת זרע ת"ל או איש אינו דין שיהא טמא כגון זב: וקמייתא לה זין למגע זין אהני ק"ו ואמאי נימא ק"ו אייתי מנע ודיו אוקמת משא: דהא קרי של טהור אינו מטמא צמשא: מידי ולא ד"א כתיב. מקרה לילה כמיב זין צממא זין צטהור משמע הלכך למגע לא אצטרך ק"ו: ומאן סתא דשמעט ליה כו'. דקאמר דמהאי ק"ו מפיך מגע ומשא מני לא ר"א ולא רבי יהושע: למעט מני. מהן. מלשנה אצות הנוטלות דשרץ ושצבת זרע וטמא מת דקתני לעיל מהך מנתי צמסכת כלים ואינס מטמאין אלא צמגע: וזב

ק"ו לשכינה י"ד יום. אור"ת משום דאמרינן * צמספלת (נדף דף לה). שהאז ואס נומנין צו כל אחד ה' דברים והקצ"ה נומן צו י' דברים וי"מ נקטת י"ד יום כנגד שני הקסרות דאין הקצר פחות מו' ימים וכן מוכח צמקפסתא דמסכת אצות *): **והא** היא תנא דר"א דריש דיו. וכולהו מידחו ומימה דצפרק השולל (צ"מ דף נה). פריך הניחא למאן דאית ליה דיו אלא למאן דלית ליה דיו מאי איכא למימר ואף על גב דהתם לא מפרך קל וחומר יש לומר דפריך למאי דס"ד מעיקרא להאן אמוראי:

מידי ור"א בת"ב. תימה דנימא דהאי ק"ו למגע ומשא לטומאה גופיה ואהני דיו לומר דלא מטמא אדם לטמא צגדים וצריש מסכת כלים וצסוף מסכת זבים משמע דש"י של זב מטמא אדם לטמא צגדים וכ"ת לא שייך דיו לחלק צטומאה שלא מלניו ואע"פ שלא מלניו ג"ש מנופו וכן לקמן גבי מנץ אומר אהני ק"ו לטומאת ערב ואהני דיו לטומאת ז' ואע"פ דלא מלניו דבר הנוגע צמת שלא יטמא ז' ושמה יש לנו לחלק דני"ש ומגופו שני דברים הן ואין זה לחלצין וכן לקמן יש דברים הנוגעים צמת שאין לכן טומאת ז' ואין נעשים אב טומאה כגון אובלין ומשקין וכלי חרס אצל הכא כיון שיש צו טומאת משא אי אפשר להיות לחלצין וכן צפ"ק דפסחים (דף יח: ושס) ילפינן משקין הצאין מחמת טרן משקין הצאין מחמת כלי ולא אמר דיו שיהיו שניים כמותם דלא מלניו דבר הנוגע שרץ שלא יהא ראשון וא"ת ולימא דהאי ק"ו למגע דהאי ק"ו למגע צגדים כריוק ואהני דיו לאפוקי ממשא וי"ל הא נמי הוי לחלצין דלא אשכחן מידי שמגעו מטמא אדם לטמא צגדים ור"א ולימא אהני ק"ו למשא ואהני דיו לאפוקי מגעו שלא יטמא אלא אדם לחודיה ולא לטמא צגדים שיהא דיו כמכרזב הא נמי לימא ולאו פירכא היא דמשא דלא כמיב ציה כלל ילפינן מק"ו ומגע דכתיב ציה לא ניבא לכל דין מגע רוק מק"ו: **א"ל** היא תנא הוא. והני מנאי דליימי פרק צמרא דנויר (דף סו). ומנא דמתני' דהתם קסברי ש"י של זב מטמא צמשא לא שייך לחתוי כלל הכא דהתם כולוהו סברי דוקא קרוב לראיית זיבה מעת לעת או יומו מטמא ש"י וזכר צעי לחתוי מנא שיהא צמשא כל ז' צק"ו מרוקו וא"ת צפרק צנות כותים (נדף דף לה): דקבעי רב יוסף ראייה ראשונה של מלוכר מנהו שצממא צמשא כו' ואמאי לא פשיט דמטמא צמשא מק"ו מרוקו דטהור צטהור כמו קרי של זב דכלה וי"ל דעביד דהתם לאו אליבא דרבי טרפוין אלא אליבא דרבנן דרבי יוחנן קל וחומר:

לא אדון קרן מקרן. כלאמרן לעיל אלא קרן מרגל מקום שהחמיר עליו ורגל אינו דין שנחמיר בקרן: דיו לכל מן הדין לטיוס כנדון. דסוף סוף אי לאו קרן צרה"ר לא משתכחת דל * ק"ו: גב' והא דיו דאורייתא הוא דשניא. גבי י"ג מדות צמורת כהנים מדין ק"ו וכו': היכא דמפרך. ומתניתין אי דרשת דיו מפרך ק"ו כוליה ולא גמרת בה מידי דמפרשינן דהתם צבעה דשכינה כו': הכא הלי נוק כפטי ומשמע נמי ארשות הניקו ואי דרשת דיו ואוקמת ליה צרשות הניקו אחלי נוק לא אגמרינן ק"ו מידי: ור"ע שהוה ספגרי. לאשמעינן דדרשינן דיו הוא דלחא דלי לא כמיב הכי הוה מוקמינן ליה אחרבסר: דאפי' בעלמא דרשינן דיו. ומייסורא דקרא גמרינן ליה: קרי צוז מניין. קריו של זב מניין שמהא הטיפה מטמא צמגע וצמשא כטיפה של זב דקיי"ל צמסכת נדה (דף נה). שמשמא צמשא וקרי לא דמי לזב דלאמר צפרק צנות כותים (שם דף לה): וזב דומה לזבון צינה המזוורת קרי דומה לזבון צינה שאינה מזוורת: ומס. רוק שהוא טהור צלם טהור עליו שמהא ומטמא צמשא צלם טמא כגון זב כדכתיב: וזי ירוק הוז צטהור למשמע צמה צמיד הטהור כדדרשינן צמסכת נדה (דף נה): דהיינו משא וכתיב: וכבס צגדיו כו' קרי שמשא צטהור הטיפה מטמא צמגע כדכתיב: וכל צגד וכל עור אשר יהיה עליו שצבת זרע וגו' ואלם נמי מטמא צמגע כדכתיב: או איש אשר תלך ממנו שצבת זרע וגו' ודרשינן צמסכת נדה צפרק יולא דופן (דף מג): מנין לרבות את הנוגע שצבת זרע ת"ל או איש אינו דין שיהא טמא כגון זב: וקמייתא לה זין למגע זין אהני ק"ו ואמאי נימא ק"ו אייתי מנע ודיו אוקמת משא: דהא קרי של טהור אינו מטמא צמשא: מידי ולא ד"א כתיב. מקרה לילה כמיב זין צממא זין צטהור משמע הלכך למגע לא אצטרך ק"ו: ומאן סתא דשמעט ליה כו'. דקאמר דמהאי ק"ו מפיך מגע ומשא מני לא ר"א ולא רבי יהושע: למעט מני. מהן. מלשנה אצות הנוטלות דשרץ ושצבת זרע וטמא מת דקתני לעיל מהך מנתי צמסכת כלים ואינס מטמאין אלא צמגע: וזב

HebrewBooks.org © Moznain Publishers. No commercial use allowed.

לא אדון קרן מקרן. לאמרן לעיל אלא קרן מרגל מקום שהחמיר עליו ורגל אינו דין שנחמיר בקרן: דיו לכל מן הדין לטיוס כנדון. דסוף סוף אי לאו קרן צרה"ר לא משתכחת דל * ק"ו: גב' והא דיו דאורייתא הוא דשניא. גבי י"ג מדות צמורת כהנים מדין ק"ו וכו': היכא דמפרך. ומתניתין אי דרשת דיו מפרך ק"ו כוליה ולא גמרת בה מידי דמפרשינן דהתם צבעה דשכינה כו': הכא הלי נוק כפטי ומשמע נמי ארשות הניקו ואי דרשת דיו ואוקמת ליה צרשות הניקו אחלי נוק לא אגמרינן ק"ו מידי: ור"ע שהוה ספגרי. לאשמעינן דדרשינן דיו הוא דלחא דלי לא כמיב הכי הוה מוקמינן ליה אחרבסר: דאפי' בעלמא דרשינן דיו. ומייסורא דקרא גמרינן ליה: קרי צוז מניין. קריו של זב מניין שמהא הטיפה מטמא צמגע וצמשא כטיפה של זב דקיי"ל צמסכת נדה (דף נה). שמשמא צמשא וקרי לא דמי לזב דלאמר צפרק צנות כותים (שם דף לה): וזב דומה לזבון צינה המזוורת קרי דומה לזבון צינה שאינה מזוורת: ומס. רוק שהוא טהור צלם טהור עליו שמהא ומטמא צמשא צלם טמא כגון זב כדכתיב: וזי ירוק הוז צטהור למשמע צמה צמיד הטהור כדדרשינן צמסכת נדה (דף נה): דהיינו משא וכתיב: וכבס צגדיו כו' קרי שמשא צטהור הטיפה מטמא צמגע כדכתיב: וכל צגד וכל עור אשר יהיה עליו שצבת זרע וגו' ואלם נמי מטמא צמגע כדכתיב: או איש אשר תלך ממנו שצבת זרע וגו' ודרשינן צמסכת נדה צפרק יולא דופן (דף מג): מנין לרבות את הנוגע שצבת זרע ת"ל או איש אינו דין שיהא טמא כגון זב: וקמייתא לה זין למגע זין אהני ק"ו ואמאי נימא ק"ו אייתי מנע ודיו אוקמת משא: דהא קרי של טהור אינו מטמא צמשא: מידי ולא ד"א כתיב. מקרה לילה כמיב זין צממא זין צטהור משמע הלכך למגע לא אצטרך ק"ו: ומאן סתא דשמעט ליה כו'. דקאמר דמהאי ק"ו מפיך מגע ומשא מני לא ר"א ולא רבי יהושע: למעט מני. מהן. מלשנה אצות הנוטלות דשרץ ושצבת זרע וטמא מת דקתני לעיל מהך מנתי צמסכת כלים ואינס מטמאין אלא צמגע: וזב

מידי ור"א בת"ב. תימה דנימא דהאי ק"ו למגע ומשא לטומאה גופיה ואהני דיו לומר דלא מטמא אדם לטמא צגדים וצריש מסכת כלים וצסוף מסכת זבים משמע דש"י של זב מטמא אדם לטמא צגדים וכ"ת לא שייך דיו לחלק צטומאה שלא מלניו ואע"פ שלא מלניו ג"ש מנופו וכן לקמן גבי מנץ אומר אהני ק"ו לטומאת ערב ואהני דיו לטומאת ז' ואע"פ דלא מלניו דבר הנוגע צמת שלא יטמא ז' ושמה יש לנו לחלק דני"ש ומגופו שני דברים הן ואין זה לחלצין וכן לקמן יש דברים הנוגעים צמת שאין לכן טומאת ז' ואין נעשים אב טומאה כגון אובלין ומשקין וכלי חרס אצל הכא כיון שיש צו טומאת משא אי אפשר להיות לחלצין וכן צפ"ק דפסחים (דף יח: ושס) ילפינן משקין הצאין מחמת טרן משקין הצאין מחמת כלי ולא אמר דיו שיהיו שניים כמותם דלא מלניו דבר הנוגע שרץ שלא יהא ראשון וא"ת ולימא דהאי ק"ו למגע דהאי ק"ו למגע צגדים כריוק ואהני דיו לאפוקי ממשא וי"ל הא נמי הוי לחלצין דלא אשכחן מידי שמגעו מטמא אדם לטמא צגדים ור"א ולימא אהני ק"ו למשא ואהני דיו לאפוקי מגעו שלא יטמא אלא אדם לחודיה ולא לטמא צגדים שיהא דיו כמכרזב הא נמי לימא ולאו פירכא היא דמשא דלא כמיב ציה כלל ילפינן מק"ו ומגע דכתיב ציה לא ניבא לכל דין מגע רוק מק"ו: **א"ל** היא תנא הוא. והני מנאי דליימי פרק צמרא דנויר (דף סו). ומנא דמתני' דהתם קסברי ש"י של זב מטמא צמשא לא שייך לחתוי כלל הכא דהתם כולוהו סברי דוקא קרוב לראיית זיבה מעת לעת או יומו מטמא ש"י וזכר צעי לחתוי מנא שיהא צמשא כל ז' צק"ו מרוקו וא"ת צפרק צנות כותים (נדף דף לה): דקבעי רב יוסף ראייה ראשונה של מלוכר מנהו שצממא צמשא כו' ואמאי לא פשיט דמטמא צמשא מק"ו מרוקו דטהור צטהור כמו קרי של זב דכלה וי"ל דעביד דהתם לאו אליבא דרבי טרפוין אלא אליבא דרבנן דרבי יוחנן קל וחומר:

לא אדון קרן מקרן. כלאמרן לעיל אלא קרן מרגל מקום שהחמיר עליו ורגל אינו דין שנחמיר בקרן: דיו לכל מן הדין לטיוס כנדון. דסוף סוף אי לאו קרן צרה"ר לא משתכחת דל * ק"ו: גב' והא דיו דאורייתא הוא דשניא. גבי י"ג מדות צמורת כהנים מדין ק"ו וכו': היכא דמפרך. ומתניתין אי דרשת דיו מפרך ק"ו כוליה ולא גמרת בה מידי דמפרשינן דהתם צבעה דשכינה כו': הכא הלי נוק כפטי ומשמע נמי ארשות הניקו ואי דרשת דיו ואוקמת ליה צרשות הניקו אחלי נוק לא אגמרינן ק"ו מידי: ור"ע שהוה ספגרי. לאשמעינן דדרשינן דיו הוא דלחא דלי לא כמיב הכי הוה מוקמינן ליה אחרבסר: דאפי' בעלמא דרשינן דיו. ומייסורא דקרא גמרינן ליה: קרי צוז מניין. קריו של זב מניין שמהא הטיפה מטמא צמגע וצמשא כטיפה של זב דקיי"ל צמסכת נדה (דף נה). שמשמא צמשא וקרי לא דמי לזב דלאמר צפרק צנות כותים (שם דף לה): וזב דומה לזבון צינה המזוורת קרי דומה לזבון צינה שאינה מזוורת: ומס. רוק שהוא טהור צלם טהור עליו שמהא ומטמא צמשא צלם טמא כגון זב כדכתיב: וזי ירוק הוז צטהור למשמע צמה צמיד הטהור כדדרשינן צמסכת נדה (דף נה): דהיינו משא וכתיב: וכבס צגדיו כו' קרי שמשא צטהור הטיפה מטמא צמגע כדכתיב: וכל צגד וכל עור אשר יהיה עליו שצבת זרע וגו' ואלם נמי מטמא צמגע כדכתיב: או איש אשר תלך ממנו שצבת זרע וגו' ודרשינן צמסכת נדה צפרק יולא דופן (דף מג): מנין לרבות את הנוגע שצבת זרע ת"ל או איש אינו דין שיהא טמא כגון זב: וקמייתא לה זין למגע זין אהני ק"ו ואמאי נימא ק"ו אייתי מנע ודיו אוקמת משא: דהא קרי של טהור אינו מטמא צמשא: מידי ולא ד"א כתיב. מקרה לילה כמיב זין צממא זין צטהור משמע הלכך למגע לא אצטרך ק"ו: ומאן סתא דשמעט ליה כו'. דקאמר דמהאי ק"ו מפיך מגע ומשא מני לא ר"א ולא רבי יהושע: למעט מני. מהן. מלשנה אצות הנוטלות דשרץ ושצבת זרע וטמא מת דקתני לעיל מהך מנתי צמסכת כלים ואינס מטמאין אלא צמגע: וזב

לא אדון קרן מקרן. כלאמרן לעיל אלא קרן מרגל מקום שהחמיר עליו ורגל אינו דין שנחמיר בקרן: דיו לכל מן הדין לטיוס כנדון. דסוף סוף אי לאו קרן צרה"ר לא משתכחת דל * ק"ו: גב' והא דיו דאורייתא הוא דשניא. גבי י"ג מדות צמורת כהנים מדין ק"ו וכו': היכא דמפרך. ומתניתין אי דרשת דיו מפרך ק"ו כוליה ולא גמרת בה מידי דמפרשינן דהתם צבעה דשכינה כו': הכא הלי נוק כפטי ומשמע נמי ארשות הניקו ואי דרשת דיו ואוקמת ליה צרשות הניקו אחלי נוק לא אגמרינן ק"ו מידי: ור"ע שהוה ספגרי. לאשמעינן דדרשינן דיו הוא דלחא דלי לא כמיב הכי הוה מוקמינן ליה אחרבסר: דאפי' בעלמא דרשינן דיו. ומייסורא דקרא גמרינן ליה: קרי צוז מניין. קריו של זב מניין שמהא הטיפה מטמא צמגע וצמשא כטיפה של זב דקיי"ל צמסכת נדה (דף נה). שמשמא צמשא וקרי לא דמי לזב דלאמר צפרק צנות כותים (שם דף לה): וזב דומה לזבון צינה המזוורת קרי דומה לזבון צינה שאינה מזוורת: ומס. רוק שהוא טהור צלם טהור עליו שמהא ומטמא צמשא צלם טמא כגון זב כדכתיב: וזי ירוק הוז צטהור למשמע צמה צמיד הטהור כדדרשינן צמסכת נדה (דף נה): דהיינו משא וכתיב: וכבס צגדיו כו' קרי שמשא צטהור הטיפה מטמא צמגע כדכתיב: וכל צגד וכל עור אשר יהיה עליו שצבת זרע וגו' ואלם נמי מטמא צמגע כדכתיב: או איש אשר תלך ממנו שצבת זרע וגו' ודרשינן צמסכת נדה צפרק יולא דופן (דף מג): מנין לרבות את הנוגע שצבת זרע ת"ל או איש אינו דין שיהא טמא כגון זב: וקמייתא לה זין למגע זין אהני ק"ו ואמאי נימא ק"ו אייתי מנע ודיו אוקמת משא: דהא קרי של טהור אינו מטמא צמשא: מידי ולא ד"א כתיב. מקרה לילה כמיב זין צממא זין צטהור משמע הלכך למגע לא אצטרך ק"ו: ומאן סתא דשמעט ליה כו'. דקאמר דמהאי ק"ו מפיך מגע ומשא מני לא ר"א ולא רבי יהושע: למעט מני. מהן. מלשנה אצות הנוטלות דשרץ ושצבת זרע וטמא מת דקתני לעיל מהך מנתי צמסכת כלים ואינס מטמאין אלא צמגע: וזב

לא אדון קרן מקרן. כלאמרן לעיל אלא קרן מרגל מקום שהחמיר עליו ורגל אינו דין שנחמיר בקרן: דיו לכל מן הדין לטיוס כנדון. דסוף סוף אי לאו קרן צרה"ר לא משתכחת דל * ק"ו: גב' והא דיו דאורייתא הוא דשניא. גבי י"ג מדות צמורת כהנים מדין ק"ו וכו': היכא דמפרך. ומתניתין אי דרשת דיו מפרך ק"ו כוליה ולא גמרת בה מידי דמפרשינן דהתם צבעה דשכינה כו': הכא הלי נוק כפטי ומשמע נמי ארשות הניקו ואי דרשת דיו ואוקמת ליה צרשות הניקו אחלי נוק לא אגמרינן ק"ו מידי: ור"ע שהוה ספגרי. לאשמעינן דדרשינן דיו הוא דלחא דלי לא כמיב הכי הוה מוקמינן ליה אחרבסר: דאפי' בעלמא דרשינן דיו. ומייסורא דקרא גמרינן ליה: קרי צוז מניין. קריו של זב מניין שמהא הטיפה מטמא צמגע וצמשא כטיפה של זב דקיי"ל צמסכת נדה (דף נה). שמשמא צמשא וקרי לא דמי לזב דלאמר צפרק צנות כותים (שם דף לה): וזב דומה לזבון צינה המזוורת קרי דומה לזבון צינה שאינה מזוורת: ומס. רוק שהוא טהור צלם טהור עליו שמהא ומטמא צמשא צלם טמא כגון זב כדכתיב: וזי ירוק הוז צטהור למשמע צמה צמיד הטהור כדדרשינן צמסכת נדה (דף נה): דהיינו משא וכתיב: וכבס צגדיו כו' קרי שמשא צטהור הטיפה מטמא צמגע כדכתיב: וכל צגד וכל עור אשר יהיה עליו שצבת זרע וגו' ואלם נמי מטמא צמגע כדכתיב: או איש אשר תלך ממנו שצבת זרע וגו' ודרשינן צמסכת נדה צפרק יולא דופן (דף מג): מנין לרבות את הנוגע שצבת זרע ת"ל או איש אינו דין שיהא טמא כגון זב: וקמייתא לה זין למגע זין אהני ק"ו ואמאי נימא ק"ו אייתי מנע ודיו אוקמת משא: דהא קרי של טהור אינו מטמא צמשא: מידי ולא ד"א כתיב. מקרה לילה כמיב זין צממא זין צטהור משמע הלכך למגע לא אצטרך ק"ו: ומאן סתא דשמעט ליה כו'. דקאמר דמהאי ק"ו מפיך מגע ומשא מני לא ר"א ולא רבי יהושע: למעט מני. מהן. מלשנה אצות הנוטלות דשרץ ושצבת זרע וטמא מת דקתני לעיל מהך מנתי צמסכת כלים ואינס מטמאין אלא צמגע: וזב

(א) צ"ב ק"ה. וצחים ס"ג: (ב) לעיל י"ח: (וש"ס) (ג) צ"ל למלא, (ד) נזיר א"ל, (ה) גדה כ"ג, (ו) כלם פ"א (ז) ס"ה טמא, (ח) ויקרא טו, (ט) [שם], (י) [שם], (יא) [שם כ"ג], (יב) עין ר"מ, (יג) וישעיהו חספות קדושין ד' ד"ה מה לימנה, (יד) לשוטט שון למנו, (טו) [שם משמע שחאז והאס טמאין וק' משעט וכן נשעין ד' ד"ה מה ענין יעקב שם צ"ע ק"ה ועי' צמ"ס צ"ב צ"ב וצמ"ס וצחים ס"ג: ד"ה ק"ו וכפי מה דלימא בשאלות פירשה יתבו מינן ג"ו [ש"ס], (ט) [שם מ"ש צמ"ס צ"ב ק"ה, ד"ה ק"ו],

HebrewBooks.org © Moznain Publishers. No commercial use allowed.

לא אדון קרן מקרן. לאמרן לעיל אלא קרן מרגל מקום שהחמיר עליו ורגל אינו דין שנחמיר בקרן: דיו לכל מן הדין לטיוס כנדון. דסוף סוף אי לאו קרן צרה"ר לא משתכחת דל * ק"ו: גב' והא דיו דאורייתא הוא דשניא. גבי י"ג מדות צמורת כהנים מדין ק"ו וכו': היכא דמפרך. ומתניתין אי דרשת דיו מפרך ק"ו כוליה ולא גמרת בה מידי דמפרשינן דהתם צבעה דשכינה כו': הכא הלי נוק כפטי ומשמע נמי ארשות הניקו ואי דרשת דיו ואוקמת ליה צרשות הניקו אחלי נוק לא אגמרינן ק"ו מידי: ור"ע שהוה ספגרי. לאשמעינן דדרשינן דיו הוא דלחא דלי לא כמיב הכי הוה מוקמינן ליה אחרבסר: דאפי' בעלמא דרשינן דיו. ומייסורא דקרא גמרינן ליה: קרי צוז מניין. קריו של זב מניין שמהא הטיפה מטמא צמגע וצמשא כטיפה של זב דקיי"ל צמסכת נדה (דף נה). שמשמא צמשא וקרי לא דמי לזב דלאמר צפרק צנות כותים (שם דף לה): וזב דומה לזבון צינה המזוורת קרי דומה לזבון צינה שאינה מזוורת: ומס. רוק שהוא טהור צלם טהור עליו שמהא ומטמא צמשא צלם טמא כגון זב כדכתיב: וזי ירוק הוז צטהור למשמע צמה צמיד הטהור כדדרשינן צמסכת נדה (דף נה): דהיינו משא וכתיב: וכבס צגדיו כו' קרי שמשא צטהור הטיפה מטמא צמגע כדכתיב: וכל צגד וכל עור אשר יהיה עליו שצבת זרע וגו' ואלם נמי מטמא צמגע כדכתיב: או איש אשר תלך ממנו שצבת זרע וגו' ודרשינן צמסכת נדה צפרק יולא דופן (דף מג): מנין לרבות את הנוגע שצבת זרע ת"ל או איש אינו דין שיהא טמא כגון זב: וקמייתא לה זין למגע זין אהני ק"ו ואמאי נימא ק"ו אייתי מנע ודיו אוקמת משא: דהא קרי של טהור אינו מטמא צמשא: מידי ולא ד"א כתיב. מקרה לילה כמיב זין צממא זין צטהור משמע הלכך למגע לא אצטרך ק"ו: ומאן סתא דשמעט ליה כו'. דקאמר דמהאי ק"ו מפיך מגע ומשא מני לא ר"א ולא רבי יהושע: למעט מני. מהן. מלשנה אצות הנוטלות דשרץ ושצבת זרע וטמא מת דקתני לעיל מהך מנתי צמסכת כלים ואינס מטמאין אלא צמגע: וזב

הגרות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אל וכו' שאין ממונת מועילת למיני צה"ר מועילות ברשות הניקו לחייב (קרו) ג"ש ט':

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אני וכו' בבח"ד חמורה כמנה בשם מקום. עין יענות דף ז ע"א תוס' ד"ה ומה עבודה וצמשי"א שם:

רבינו הגנאל

מנתי. טהור המוקד ברשות הניקו ביצד נגח וכו'. ור' טרפוין לא דרש דיו, והא דיו דאורייתא היא דהניא מדין ק"ו ביצד ואביה ירד בפניה הלא תכלם שבעת ימים, ק"ו לשכינה י"ד. אשכחן ק"ו במישות קרשים * חטאת הנוף כסופר, ולר' מאיר לית ליה דיו והא דיו דאורייתא הוא דכתיב ויאמר י"א אל משה ואביה ירד כו'. ואמרי', לעולם את לר' טרפוין נמי דיו היכא דלא מופיך ק"ו, כגון נופת ז' שאין כתיב אפי' ז' ובא בק"ו מנתי שיש לו ז' הוה קל, דיו הוא להיות לשכינה שהיא חמורה ממנו י"ד. יבא דין דיו לבא מן הדין להיות כדודן והוציא ז' מ"ד, נשאר ז', האני ק"ו ללמד ד' לשכינה, כי האי גונא אית ליה לר' טרפוין דיו. אבל היכא דמפרך ק"ו לגמרי לא דריש. ואך מפרך הכא ק"ו, דדרשינן הכא מה מקום שהתקל על הרגל ברשות הרבים שהיא פטורה החמיר בקרן, שני חוצא את כספו, לא שנת רשות הרבים ולא שנת חצר הניקו לא, דלא גרע צרשות הניקו מרשות הרבים. מקום שהחמיר על הרגל ברשות הרבי' נוק שלם, אינו דין שנחמיר על הקרן ברשות הניקו נוק שלם. ואם תאמי' דיו לקרן ברשי' הניקו להיות כק"ו ברשי' הרבי' חצוי דיו, איצטרך ק"ו. חצוי דיו, לחתולת, הדוא מקודם דקרא אפי' ברשי' הניקו, דלא גרע מרשות הרבי', ואלו לרבותנו הגאונים פ"י